

KERBER BALÁZS

Macskakövek

Csak lennék már otthon,
lábadat látom a vízparton,
ahogy elmozdul, pozíciót keres
a kövön, én a túlpartra nézek;
ez a szürkeség, hogy megint
estébe fordul a nap, pedig
végig csak ténferegtem.
Késődélután, a felolvasóesten
a bárpultnál állva gyömbéert
ittam, belém ivódtak repedező,
zöldesen málló székek, és
ha valakinek köszöntem, az futólag
bólintott vagy felém se nézett.
Az étlapra meredtem, a versek
hallgatása közben elaludtam,
vagy elmerengtem, s össze-
folytak szememben a falakon a
formák. Minek maradjak itt,
aztán meddig nézzelek a parton?
Elöttem van egy arc majd egy
hát, az esték alatt cserélődnek
rajtad a ruhák, úgy vánszorgok,
mintha másik emeleten lennél.
A vízpart felé megállok egy kis
tér szélén, emberek tolonganak
a fölforrósodott köveken, majd
továbbmegyek, hogy, mint mindig,
megszólítsalak, s elköszönjek
tőled a nap végén.

Sem azé, aki fut

In memoriam Ottlik Géza

Kaptatunk a nehezen járható
ösvényen, nem látszik semmi ismerős,
csak idegen, falusi háztető, lüktető
vonalak az égen. Túl melegnek
érezem az időt, és messzinek magamat,
mint aki elszakadt valahonnan,
gombóccal torkomban megyek
előre, forrósággal a karomban.
Vártam volna ezzel az úttal még
egy napot, két évet, közben
a szokatlanul nyugodt, világító
kék levegőbe nézek; eszembe
jut egy budapesti séta, át a Körúton,
tumultus volt a Deák téren; a napfény,
ami mellkasomba tűzött, és megállt
két ablak között egy falrészén.
Az éles meleg, ami aznap is megszúrta,
és, hogy végig egyedül voltam;
eszembe jut a metsző lámpafény
egy hosszú, fehér teremben, papírokat
töltöttem ki, sokáig álltam sorban;
eszembe jut az innivaló a táskám
külső zsebéből kilógó üvegemben;
s hogy mialatt megyünk, majd bekúszik
a sötét a faszorok közé, melyek két
oldalon állnak rendben. Belépek
a faluban a szállásra, csak lassan
szokom meg az új szobát; miközben
húzó fel éjszakára az idegen
ágyneműt, fejemben újra ezek
a képek, mintegy rajban, rohannak át.